

А гдѣ то Протестанти тѣ хулять за нѣкакво си прѣзрѣніе и обидж, че правимъ Христу, като търсимъ други ходатаи, освѣнь едного Христа; на това отговаряме, че честъта на друзи тѣ Божіи възходи на самага Бога. Кога то ся похвалява нѣкое изрядно дѣло, тѣ съсь него ся похвалява самыйтъ Художникъ на това дѣло. Кога то ся хвали хубостьта на твореніята, самыйтъ Творецъ ся прославлява: Напримѣръ Апостоль Павелъ, кой то е избранъ съсждъ, самъ свидѣтельствува за себе, зацо заради него Іудеи тѣ прославили Бога. *Не познавахъ мя на Лице, казва той, Черквы тѣ Іудейскы, кои то вѣрувахъ въ Христа: нъ токмо слушахъ, зацо оня, кой то бѣше гонитель нашъ нѣкога, сега проповѣдува вѣрж тж, кожд то първо разваляше: и прославяли Бога заради мене.* (Галат. гл. I. Ст. 22, 23, 24, ).

Пакъ повтаряме, че не прѣзираме, нито обиждаме Бога, като въздаваме честь на Святитѣ, а съсь това го още по-вече възвеличяваме. Молимъ Протестанти тѣ да ни кажать: обида и прѣзрѣніе ли е за царю тѣ, кога то ся почитать сановници тѣ имъ? мыслимъ, че другоаче не можтъ отговори, освѣнь че не е прѣзрѣніе. Така и Богу нѣ прѣзрѣніе, нъ честь ся въздава, кога то Святитѣ, нѣ като богове, нъ като друзи Божіи ся почитать, и като молитвенници къмъ Бога ся примать. Другоаче, правилъ бы обидж и прѣзрѣніе Богу и оня, кой то бы просиль за